

en periode, hvor Kinas reformproces stadig mest lignede en succes. Derfor er det fremsynet, at han påpeger de daværende begyndende tegn på de problemer (inflation, spekulation, social utilfredshed, faldende investeringer i landbruget, manglende produktivitetsforbedringer osv.), der i stigende omfang har præget udviklingen efter 1986. Hvis Viby Mogensens samlede beskrivelse af reformperioden måske kan forekomme lidt for positiv og ikke problemorienteret – set med bagklogskabens briller – så kan han dog ikke kritiseres for ikke at have gjort opmærksom på risikoen for problemer.

Til sidst skal det nævnes, at Gunnar Viby Mogensen bevidst har søgt at inddrage den danske og nordiske Kina-forskning i størst muligt omfang i arbejdet med sin bog. Det gør fremstillingen mere vedkommende – og litteraturlisten til en velkommen indgang til det nordiske forskningsmiljø.

Alt i alt må Gunnar Viby Mogensens bog anbefales til alle, der gerne vil have en introduktion til Kinas økonomiske historie med vægt på udviklingen efter 1949 – eller som ønsker en beskrivelse af det kinesiske samfund ud fra en økonomisk tilgangsvinkel.

Anette Aarestrup
stud.oecon.

Claus Svold, *Danmarks Naturfredningsforening. Fra pæn forening til aggressiv miljøorganisation*, Århus: PLS Consult, 1989, 93 s., kr. 98,00.

Ingen kan være i tvivl om, at Danmarks Naturfredningsforening i de seneste år har været en af de interesseorganisationer, der har markeret sig stærkest på miljøområdet. Og med den generelt øgede interesse for miljøpolitik også blandt statskundskabsstuderende, er det forståeligt, at søgelyset i seminaropgaver og specialer er blevet rettet mod Danmarks Naturfredningsforenings politiske rolle på miljøområdet. Claus Svolds bog er netop en omskrevet og bearbejdet udgave af et speciale udarbejdet på Institut for Statskundskab.

Forfatteren har haft to formål med sit arbejde, både at undersøge Danmarks Naturfredningsforenings organisation og samtidig belyse foreningens indflydelse i det politiske system. Foreningens organisatoriske udvikling undersøges systematisk under momentvis inddragelse af samfundsvidenskabelig teori. Der fokuseres på den markante medlemsudvikling – fra ca. 60.000 i 1978 til ca. 275.000 i 1988, organisationens struktur og sekretariatets stigende betydning. Blandt de mere bemærkelsesværdige resultater er, at foreningen er en »traditionel, hierarkisk og ret centralistisk opbygget oprorganisation i styringsmæssig henseende. // Den er i sin form omtrent så langt fra de nye bevægelser som muligt.« (s. 39). Interessant er også påpegningen af, at Danmarks Naturfredningsforening i de senere år har bevæget sig lidt væk fra en entydigt snæver politisering, for eksempel ved at sætte landbrugets miljøproblemer i relation til landbrugets strukturudvikling og ved at ønske en betydelig omlægning af energipolitikken.

en periode, hvor Kinas reformproces stadig mest lignede en succes. Derfor er det fremsynet, at han påpeger de daværende begyndende tegn på de problemer (inflation, spekulation, social utilfredshed, faldende investeringer i landbruget, manglende produktivitetsforbedringer osv.), der i stigende omfang har præget udviklingen efter 1986. Hvis Viby Mogensens samlede beskrivelse af reformperioden måske kan forekomme lidt for positiv og ikke problemorienteret – set med bagklogskabens briller – så kan han dog ikke kritiseres for ikke at have gjort opmærksom på risikoen for problemer.

Til sidst skal det nævnes, at Gunnar Viby Mogensen bevidst har søgt at inddrage den danske og nordiske Kina-forskning i størst muligt omfang i arbejdet med sin bog. Det gør fremstillingen mere vedkommende – og litteraturlisten til en velkommen indgang til det nordiske forskningsmiljø.

Alt i alt må Gunnar Viby Mogensens bog anbefales til alle, der gerne vil have en introduktion til Kinas økonomiske historie med vægt på udviklingen efter 1949 – eller som ønsker en beskrivelse af det kinesiske samfund ud fra en økonomisk tilgangsvinkel.

Anette Aarestrup
stud.oecon.

Claus Svold, *Danmarks Naturfredningsforening. Fra pæn forening til aggressiv miljøorganisation*, Århus: PLS Consult, 1989, 93 s., kr. 98,00.

Ingen kan være i tvivl om, at Danmarks Naturfredningsforening i de seneste år har været en af de interesseorganisationer, der har markeret sig stærkest på miljøområdet. Og med den generelt øgede interesse for miljøpolitik også blandt statskundskabsstuderende, er det forståeligt, at søgelyset i seminaropgaver og specialer er blevet rettet mod Danmarks Naturfredningsforenings politiske rolle på miljøområdet. Claus Svolds bog er netop en omskrevet og bearbejdet udgave af et speciale udarbejdet på Institut for Statskundskab.

Forfatteren har haft to formål med sit arbejde, både at undersøge Danmarks Naturfredningsforenings organisation og samtidig belyse foreningens indflydelse i det politiske system. Foreningens organisatoriske udvikling undersøges systematisk under momentvis inddragelse af samfundsvidenskabelig teori. Der fokuseres på den markante medlemsudvikling – fra ca. 60.000 i 1978 til ca. 275.000 i 1988, organisationens struktur og sekretariatets stigende betydning. Blandt de mere bemærkelsesværdige resultater er, at foreningen er en »traditionel, hierarkisk og ret centralistisk opbygget oprorganisation i styringsmæssig henseende. // Den er i sin form omtrent så langt fra de nye bevægelser som muligt.« (s. 39). Interessant er også påpegningsen af, at Danmarks Naturfredningsforening i de senere år har bevæget sig lidt væk fra en entydigt snæver politisering, for eksempel ved at sætte landbrugets miljøproblemer i relation til landbrugets strukturudvikling og ved at ønske en betydelig omlægning af energipolitikken.

Afsnittet om Danmarks Naturfredningsforenings politiske indflydelse søger klarere end det første afsnit – og med betydeligt held – at integrere teorianvendelse og -diskussion i fremstillingen. Det drejer sig om den pluralistiske presionsgruppemodel og korporatismeopfattelsen, der viser sig at have betydelig værdi i analysen og forståelsen af foreningens deltagelse i og indflydelse på henholdsvis naturfredningspolitikken og vandmiljøhandlingsplanen. Midt i fokuseringen på foreningens mediefulgte indflydelse på nyere miljøpolitiske områder glemmes det måske ofte, at foreningen siden slutningen af 1930'erne har haft en meget indflydelsesrig placering i naturfredningssager. Claus Svold kan konstatere, at Danmarks Naturfredningsforening har udviklet en ny stil parallelt med den gamle, har taget nye indflydelsesteknikker i brug, og er blevet i stand til at håndtere forskellige samspil med det politiske system.

På et par punkter kommer fremstillingen ikke så langt, som det var ønskeligt. I det første afsnit gøres der meget ud af medlemsudviklingen og medlemshvervningen – telefonhvervning ved hjælp ansatte pensionister – og medlemmerne betegnes som »...den helt centrale ressource for DN...« (s. 28). Det er de også rent økonomisk, men øjensynligt ikke aktivitets- og videnskæssigt: Foreningens indflydelse på i hvert fald de nyere miljøpolitiske områder synes i ekstrem grad at være bundet op på en kombination af ekspertarbejde, klar formulering af synspunkter og udnyttelse af medierne. En yderligere diskussion af medlemmernes faktiske betydning på nye henholdsvis traditionelle arbejdsområder havde her været ønskelig.

På et andet punkt standser Claus Svold, hvor det teoretisk er ved at blive spændende. Flere steder lægges der op til at diskutere og forklare foreningens forskellige samspil med det politiske system, idet der peges på betydningen af forskellige betingelser for samspillene. Vi skal dog helt frem til side 87, før vi får at vide, at det handler om forskelle i interesse mønstrene på de to politikområder, og den konklusion er vel ikke så overraskende. Selv om jeg kan være enig i Claus Svolds konstatering, at der er »...lang vej til en generel teori om interesseorganisationer.« (s. 86), havde jeg gerne set vejen afkortet i dette bidrag. Disse kritiske bemærkninger skal dog ikke skjule, at der er tale om en interessant og læseværdig bog.

Niels Chr. Sidenius
Institut for Statskundskab

Stephen P. Turner, *The Search For a Methodology of Social Science. Durkheim, Weber and the Problem of Cause, Probability, and Action*, Dordrecht/Boston/Lancaster/Tokyo: D. Reidel Publishing Company, 1986, 251 s., kr. 540,00.

Der er skrevet mange bøger og artikler om Durkheim og ikke mindst om Weber. Litteratur, der behandler begge forfattere og inddrager metodologiske synspunkter, behøver man heller ikke at anstrenge sig for at finde. Alligevel kan Turners bog godt gøre krav på en selvstændig profil i den omfangsrige Weber-Durkheim